

ν' ἀναλάβῃς δυνάμεις καὶ θάρρος· πῆς ἐκ τοῦ ρευστοῦ ἐκείνου, τὸ ὅποῖον σοὶ ἔδωκα . . . Ἔσο προσεκτικὴ καὶ εἰς τὸν ἐλάχιστον θόρυβον καὶ εἰς τὴν ἐλαχίστην φωνήν, τὴν ὁποῖαν θ' ἀκούσῃς προσερχομένην ἐκ τῆς θύρας ταύτης. Ἐγὼ θ' ἀρχίσω τὴν ἔφοδον καὶ ὁ Ὀλιβιέρος θὰ σε ἀρπάσῃ.

— Καὶ νομίζετε ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ κατορθωθῶσι πάντα ταῦτα;

— Ὅλα, ὅλα θὰ ἐπιτύχουν. . . ἐκτός καὶ ἂν ὁ διάβολος δὲν θελήσῃ! . . . Δέου λοιπὸν εἰς τὸν Θεὸν ὑπὲρ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι σὲ ἀγαπῶσι καὶ τοὺς ὁποίους καὶ σὺ ἀγαπᾷς, ἀγαπητῇ μου Ζολάνδῃ, καὶ ἔσο ἐτοιμὴ καθ' ὅλα.

— Ἐστὲ βέβαιος, πάτερ μου, εἶπεν ἡ νέα μετὰ τόνου ἀποφασιστικοῦ, ὅστις διήγειρε τὸ μειδίαμα ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ γηραιοῦ ἀρχιληστοῦ.

— Ἐξαίρετα! κόρη μου, εἶπε. Προσπάθησον νὰ φανῇς ἀνταξία ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι θὰ θυσιάσωσι τὴν ζωὴν των ὑπὲρ τῆς σωτηρίας σου καὶ νὰ ἐκπληρώσῃς τὴν τελευταίαν ἐπὶ τοῦ κόσμου ἐπιθυμίαν μου, οὕτω δὲ νὰ δυνηθῶ νὰ ρίψω πλέον μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ τὰ μισαρὰ ἐνδύματα τοῦ Ἰωάννου Μαλκράφτ καὶ νὰ ἐπαναλάβω ἐπαξίως τὸ ἐνδύμα τοῦ ἀδελφοῦ Θεοδήμου. Θέλω νὰ ἐξέλθω νικητὴς ἐκ τῆς τελευταίας ταύτης ἐπὶ ζωῆς μου μάχης. Λοιπὸν αὖριον, κόρη μου.

— Αὖριον, πάτερ μου . . . καὶ εἰπέτε εἰς τὸν Ὀλιβιέρον ὅτι τὸν ἀγαπῶ καὶ τὸν περιμένω ἀνυπομόνως!

Ὁ Μαλκράφτ, ἐξερχόμενος τοῦ φρουρίου τοῦ Ζιάκ, ἔρριψε τελευταῖον βλέμμα ἐπὶ τε τῶν ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν ὀχυρωμάτων αὐτοῦ.

Εἶτα δὲ ἔσπευσε τὸ βῆμα καὶ ἐπανεῦρε τὸν Ζεβάν, εἰς δὲν διηγήθη τὰ μετὰ τῆς Ζολάνδης διατρέξαντα καὶ μεθ' οὗ ἐπανήλθεν εἰς Τουραίνην ὅπως ἐξακολουθήσωσι τὰς προπαρασκευὰς των.

Ὅτε ὁ Ζιάκ ἐπανήλθεν εἰς τὸ φρούριον, πρώτη φροντίς του ἦτο νὰ ἐρωτήσῃ τὸν Ἀμερικὸν περὶ τῆς Ζολάνδης.

— Κοιμᾶται, κύριε.

— Ἐξαίρετα . . . τοῦτο εἶνε καλὸν σημεῖον.

— Θέλετε νὰ τὴν ἐξυπνίσω, κύριε;

— Ὅχι, ὄχι . . . φρόντισον μόνον νὰ τὴν εἰδοποιήσῃς ὅτι αὖριον θὰ τὴν ἐπισκεφθῶ.

Καί, ταῦτα εἰπὼν, ὁ εὐγενὴς ἄρχων ἐκάθησεν εἰς τὴν τράπεζαν καὶ μετὰ ἐξαίρετον δειπνον κατεκλίθη.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Ζιάκ ἔστειλε τὸν Ἀμερικὸν παρὰ τῇ Ζολάνδῃ, ὅστις ἐπέστρεψε μετὰ τὴν αὐτὴν τῆς προτεραιᾶς ἀπάντησιν.

— Διάβολε! πάρα πολὺ κοιμᾶται . . .

Τέλος πάντων . . . θὰ περιμεῖνω μίαν ὥραν ἀκόμη καὶ κατόπι θὰ μεταβῶ ἐγὼ αὐτὸς νὰ πληροφορηθῶ περὶ τῆς ὥραιας αἰχμαλώτου μου.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἠκούσθησαν κραυγαὶ μεμιγμέναι μετὰ κλαγγῆς ὀπλων, προσερχόμεναι ἐκ τοῦ ὑπερώου τοῦ φρουρίου, ἐνθὰ διεμένεν ἡ Ζολάνδη.

Κάτωχρος καὶ τὴν χεῖρα ἔχων εἰς τὸ ξίφος, ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας ἀνέμενε τὰς διαταγὰς τοῦ Ζιάκ.

— Τί συμβαίνει λοιπόν; τί σημαίνει ὁ ὁ θόρυβος οὗτος; ἠρώτησεν ἀγρίως ὁ Ζιάκ.

— Κύριε . . .

Ὁ ἀξιωματικὸς διεκόπη.

— Τελείωσε, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! . .

— Κύριε . . . τὸ φρούριον εἶναι πολιορκημένον! . . .

Ὁ Ζιάκ ἀνεκάγχασεν.

— Ἀ! ἄ! δὲν ἐπίστευον ὅτι καὶ οἱ στρατιῶται θ' ἀστείζωνται.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀντήχησε φοβερὸς θόρυβος, ἰσχυρότερος τοῦ πρώτου.

— Ἀκούετε, κύριε; εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς ἐντρομος, ἀκούετε;

Ὁ Ζιάκ ὠχρίασεν.

— Ἐ! ναι, ἀθλίε, ἀκούω, εἶπε. Οἱ στρατιῶται θὰ ἐμέθυσαν . . .

Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ, ὅτε στρατιώτης τις, πλήρης ἀχνίζοντος αἵματος, κρατῶν ἀνὰ χεῖρας τεθραυσμένον τὸ ξίφος του, εἰσώρμη· εἰς τὴν αἵθουσαν.

— Κύριε! . . . κύριε! . . . ἔλθετε γρήγορα! . .

— Τί τρέχει λοιπόν; εἶπεν ὁ Ζιάκ συνωφρωθεὶς . . . Ἀμερικέ! τὸ ξίφος μου!

Ὁ Ζιάκ, ὀφείλομεν νὰ το ὁμολογήσωμεν, καὶ τοι ἦτο πλήρης αἰσχροῦν ἐλαττωμάτων, οὐδὲν ἦσσαν ἦτο εἰς ἄκρον γενναῖος.

Ἐγίνωσκε καλῶς τὰ ἥθη τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ ἀμέσως ἐσημείωσε τὴν ἰδέαν ὅτι κλέπται εἰσῆλθασαν εἰς τὸ μέγαρόν του.

Ὅθεν, ταχὺς ὡς ἀστραπή, ἀνέβη εἰς τὸ ὑπερῶον.

Τὸ θέαμα ἦτο φρικῶδες.

Πολλοὶ ἄνθρωποι ἀνῆρχοντο τὰ τεῖχη τοῦ φρουρίου, ἀφ' ὧν εἶχον ἀναρτήσῃ τριχίνους κλίμακας, ἐνθ' ὁ ἀρχηγὸς αὐτῶν, κεκαλυμμένος διὰ μακροῦ μανδύου καὶ πλατυγύρου πῖλου, ἐθεώρει αὐτοὺς κάτωθεν ἀταράχως.

— Κατὰ! ἐφώνησεν ἀγρίως ὁ Ζιάκ . . .

Ἀλλὰ πόθεν εἰσῆλθον οἱ δαίμονες οὗτοι;

Καὶ κατέβη ὀρμητικῶς τὴν κλίμακα, ὅπως δώσῃ τὰς δεούσας διαταγὰς.

— Ἀμερικέ!

Ὁ θαλαμηπόλος ἐνεφανίσθη πάραυτα.

— Νὰ σταθῇς μ' ἐξ ἀνθρώπους εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῆς Ζολάνδης . . .

Ἵπαγε! . .

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν δώδεκα ἄνδρες, ἐπὶ κεφαλῇ τῶν ὁποίων ἦτο ὁ Μαλκράφτ, ὤρμησαν πρὸς τὰς ἐπάλξεις τοῦ φρουρίου.

Ἀγὼν πεισματώδης τότε συνήφθη, ὀλίγα λεπτὰ μόνον διαρκέσας, χάρις εἰς τὴν γενναϊότητα τοῦ Μαλκράφτ καὶ τῶν ἀνθρώπων του.

Ἡ Ζολάνδη εἰς τὸν πρῶτον θόρυβον, τὸν ὅποιον ἤκουσεν, ἐπλησίασε τρέμουσα πρὸς τὸ μέρος τοῦ τοίχου, ὅπερ εἶχεν ὑποδείξει αὐτῇ ὁ Μαλκράφτ.

Μετ' ὀλίγα λεπτὰ ἤκουσε θόρυβον πλησιέστερον.

— Δὲν ὑπῆρχε πλέον ἀμφιβολία.

Ἦτο ὁ Ὀλιβιέρος! . . . ἦτο ὁ σωτὴρ τῆς! . . .

Ὁ θόρυβος τῶν σκαπανῶν ἠῤῥαξαν ὁλονέν.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Βλέπω, ὅτι ὀφείλω νὰ ἐνδώσω, Σαίν-Λύκ, εἶπεν ὁ Βουσύ· κατὰ ταύτην τὴν στιγμὴν, πλεονεκτεῖτε ἐμοῦ, διότι ἐγὼ μὲν ἔχω ἀνάγκη ὑμῶν, ἐνθ' ὑμεῖς οὐδ' αὖ μὴ ἔχετε ἀνάγκη ἐμοῦ.

— Καθόλου· ἀπ' ἐναντίας δὲ μάλιστα ἐγὼ αἰτοῦμαι τὴν προστασίαν σας.

— Πῶς τοῦτο;

— Ὑποθέσατε, ὅτι οἱ Ἀγγεβινοί, διότι οὕτω θέλουσιν ἐπικληθῇ οἱ ἀντάρται, πολιτορκοῦσι καὶ λεηλατοῦσι τὸ Μεριδόρ.

— Ἀ! διάβολε! ἔχετε δίκαιον, εἶπεν ὁ Βουσύ, δὲν θέλετε οἱ κάτοικοι αὐτοῦ νὰ ὑποστῶσι τὰς συνεπειὰς τῆς ἐξ ἐφόδου ἀλώσεως.

Οἱ δύο φίλοι ἐξερράγησαν εἰς γέλωτα καὶ ἀπεχωρίσθησαν, ἀφοῦ ὤμωσαν συνθήκην μὴ πολιτικὴν, διότι ἠκούσθησαν ἐκπυρσοκορηθεῖς τηλεβόλων εἰς τὴν πόλιν καὶ ὁ θεράπων τοῦ Βουσύ εἰδοποίησεν αὐτόν, ὅτι ὁ πρίγκηψ εἶχε καλέσει αὐτὸν τρίς.

Ὁ Βουσύ ἔδραμεν εἰς τὸ δουρικὸν μέγαρον, ὅπου συνέρεον οἱ εὐπατρίδαι ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τῆς ἐπαρχίας· ἡ ἀφίξις τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζιού εἶχεν ἀντηχήσει ὡς ὁ κρότος τῶν ἐκπυρσοκορηθέντων τῶν τηλεβόλων, εἰς ἀπόστασιν δὲ τεσσάρων λευγῶν ἀπὸ τῆς Ἀγγέρης, πόλεως καὶ χωρία εἶχον ἐξεγερθῇ εἰς τὸ ἀκουσμα τῆς εἰδήσεως.

Ὁ ἡμέτερος Βουσύ ἔσπευσε νὰ παρασκευάσῃ ἐπίσημον ὑποδοχὴν, συμπόσιον καὶ προσφωνήσεις, σκεπτόμενος, ὅτι, ἐνθ' ὁ δούξ θὰ ὑπεδέχετο, θὰ ἔτρωγε καὶ θὰ προσεφώνει, ἤθελε λάβει εὐκαιρίαν νὰ ἱδῇ τὴν Ἀρτέμιδα καὶ ἐπὶ μίαν μόνην στιγμὴν. Ἐτοιμάσας, λοιπὸν, τὰ πάντα, μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν του, ἔπνευσε καὶ διηυθύνθη δρομαίως πρὸς τὸ Μεριδόρ.

Ὁ δούξ, ἀφθεῖς μόνος, ἐξεφώνησεν ὠραίους λόγους καὶ προῤῥξένῃς θαυμασίαν ἐντύπωσιν, ὁμιλήσας περὶ τῆς Ἐρώσεως· ἔθιξε τεχννέντως τὰ σημεῖα τῆς μετὰ τῶν Γκίζη συμμαχίας του καὶ ἐχαρκτηρίσεν ἑαυτὸν ὡς καταδικωκόμενον ὑπὸ τοῦ βασιλέως, ἕνεκα τῆς πρὸς αὐτὸν ἐπιδειχθείσης ὑπὸ τῶν Παρισίων ἐμπιστοσύνης.

Διαρκουσῶν τῶν ἀντιφωνήσεων καὶ τοῦ χειροφιλήματος, ὁ δούξ ἐπεθεώρει τοὺς εὐπατρίδας, σημειῶν μὲν μετὰ προσοχῆς τοὺς παρόντας, ἀλλὰ μετὰ μειζονος προσοχῆς τοὺς ἀπολιπομένους.

Ὅτε ὁ Βουσύ ἐπέστρεψεν, ἦτο τετάρτη ὥρα μετὰ μεσημβρίας, ἐνεφανίσθη δ' ἐνώπιον τοῦ δουκὸς καθυγρὸς ἐκ τοῦ ἰδρωτός καὶ κεκαλυμμένος ὑπὸ κονιορτοῦ.

— 'Α! ἄ! ἀνδρεῖέ μου Βουσύ, εἶπεν ὁ δούξ, ἰδοὺ σὺ ἐπὶ τὸ ἔργον, ὡς φαίνεται.

— Τὸ βλέπετε, ἐξοχώτατε.

— Αἰσθάνεσαι ζέστην;

— Ἐτρεξα πολὺ.

— Προφυλάχθητι μὴ ἀσθενήσης, διότι ἰσως δὲν ἐθεραπεύθης εἰσέτι ἐντελῶς.

— Δὲν διατρέχω κίνδυνον.

— Καὶ πόθεν ἔρχεσαι;

— Ἐκ τῶν περιχώρων. Ἡ ὕμετέρα ὕψηλότης εἶναι νῦν χαριστήμενη; οἱ ἐμφανισθέντες ἦσαν πολυάριθμοι;

— Ναί, εἰμαι νῦν χαριστήμενος, Βουσύ, ἀλλ' ἔλειπέ τις.

— Τίς;

— Ὁ προστατευόμενός σου.

— Ὁ προστατευόμενός μου;

— Ναί, ὁ βαρόνος δὲ Μεριδὸρ.

— 'Α! εἶπεν ὁ Βουσύ, ἀλλάξας χροιάν.

— Καὶ ὅμως δὲν πρέπει νὰ τον παρίδωμεν, μὴ μολονότι αὐτὸς μὲ παραβλέπει. Ὁ βαρόνος ἔχει ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἐπαρχίαν.

— Τὸ πιστεύετε;

— Εἰμαι βέβαιος. Αὐτὸς εἶναι ὁ εἰς Ἀγγέрснν ἀντιπρόσωπος τῆς Ἑνώσεως ἐξελέγη ὑπὸ τοῦ κυρίου δὲ Γκιζη, ἐν γένει δὲ οἱ κύριοι Γκιζη γινώσκουσι νὰ ἐκλέγωσι τοὺς ἀνθρώπους τῶν δέον νὰ ἔλθῃ, Βουσύ.

— Ἀλλ' ἐὰν δὲν ἔλθῃ, ἐξοχώτατε;

— Ἐὰν δὲν ἔλθῃ, θὰ μεταβῶ ἐγὼ πρὸς αὐτόν.

— Εἰς τὸ Μεριδὸρ;

— Διατί ὄχι;

— Ὁ Βουσύ δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ τὴν ζηλότυπον λάμπιν των ὀφθαλμῶν του.

— Πραγματικῶς, εἶπε, διατί ὄχι; εἰσθε πρίγκηψ καὶ τὰ πάντα ἐπιτρέπονται ὑμῖν.

— Νομίζεις, ὅτι εἶναι πάντοτε κατ' ἐμοὺ δυσχερεστημένος;

— Τὸ ἀγνοῶ. Πῶς θὰ το ἐγίνωσκον;

— Δὲν τον εἶδες;

— Ὅχι.

— Ἀφοῦ ὅμως ἐνῆργεις παρὰ τοῖς ἰσχύουσιν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ, ἠδύνασο νὰ λάβῃς ἀφορμὴν νὰ ἴδῃς καὶ αὐτόν.

— Δὲν θὰ τον παρελείπον, ἐὰν δὲν εἶχεν ἀφορμὰς κατ' ἐμοῦ.

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ Βουσύ, δὲν ὑπῆρξα εὐτυχὴς εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν πρὸς αὐτὸν δοθεισῶν ὑποσχέσεων, ἐπομένως δὲν ἠδυνάμην νὰ σπεύσω νὰ ἐμφανισθῶ πρὸς αὐτόν.

— Δὲν ἐπέτυχεν ὅ,τι ἐπεθύμει;

— Πῶς;

— Ἦθελεν, ὅπως ἡ θυγάτηρ του νυμφευθῇ τὸν κόμητα καὶ τον ἐνυμφεῖται.

— Ἐχει καλῶς, ἐξοχώτατε, ἅς παύσωμεν ταύτην τὴν συνδιάλεξιν, εἶπεν ὁ Βουσύ, στρέψας τὰ νῶτα πρὸς τὸν δούκα.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, νέοι εὐπατρίδαι εἰσῆλθον, εἰς προϋπάντησιν τῶν ὀποίων μετέβη ὁ δούξ, ὥστε ὁ Βουσύ ἔμεινε μόνος.

Οἱ λόγοι τοῦ πρίγκηπος ἐνέβαλον αὐτὸν εἰς σκέψεις.

Ὅποια ἦσαν αἱ προθέσεις τοῦ δουκὸς ὡς πρὸς τὸν βαρόνον τοῦ Μεριδὸρ;

Ἦσαν τοιαῦται ὁποίας ἐξεδήλωσεν; ἐσκόπει πραγματικῶς νὰ ἐνισχύσῃ τὴν ὑπόθεσιν του διὰ τῆς ὑποστηρίξεως τοῦ ἐκτιμωμένου καὶ ἰσχυροῦ ἀρχοντος ἢ τὰ πολιτικὰ σχέδια τοῦ ἦσαν πρόφασις, ὅπως πλησιάζῃ τὴν Ἀρτέμιδα;

Ὁ Βουσύ ἐξήτασε τὴν θέσιν τοῦ πρίγκηπος, περιελθόντος εἰς ἐχθρότητα πρὸς τὸν ἀδελφόν του, ἐξορίστου ἐκ τοῦ Λούβρου καὶ ἀρχηγοῦ ἀνταρσίας. Ἐθεσεν ἐπὶ τῆς στάθμης τὰ ὕλικά συμφέροντα καὶ τὰς ἐρωτικὰς φαντασίας τοῦ πρίγκηπος καὶ, ἀνεῦρεν, ὅτι τὸ ἐκ τούτων συμφέρον αὐτοῦ ἦτο μὴδαμινόν, παραβαλλόμενον πρὸς τὰ λοιπὰ.

Ὁ Βουσύ ἦτο εὐδιάθετος νὰ συγχωρήσῃ πᾶν ἕτερον ἀμάρτημα τοῦ δουκὸς, ἐὰν οὗτος συγκατετίθετο ν' ἀποβάλλῃ τὸ τοῦ ἔρωτος πρὸς τὴν Ἀρτέμιδα.

Διήλθεν ὅλην τὴν νύκτα ἐν συμποσίῳ μετὰ τῆς Αὐτοῦ Ὑψηλότητος καὶ εἰς ὑποκλίσεις πρὸς τὰς κυρίας τῆς πόλεως καὶ εἰς τὴν πρὸς αὐτὰς διδασκαλίαν τῶν νέων χορῶν, διότι προσεκάλεσαν καὶ ὀρχήστραν.

Εἶναι εὐνόητον, ὅτι ὑπῆρξεν ἀντικείμενον θαυμασμοῦ τῶν γυναικῶν καὶ ἀπελπισίας τῶν ἀνδρῶν, ἐπειδὴ δὲ τινες τούτων παρετήρουν αὐτὸν κατὰ τρόπον μὴ ἀρέσκοντα αὐτῷ, ὁ Βουσύ ἔστριψε πολλὰκις τὸν μύστακά του καὶ ἠρώτησε τρεῖς ἢ τέσσαρας αὐτῶν, ἐὰν ἤθελον νὰ τῷ κάμωσι τὴν χάριν νὰ ἐξέλθωσι μετ' αὐτοῦ εἰς περίπατον ἐν τῷ κήπῳ ὑπὸ τὸ φέγγος τῆς σελήνης.

Πλὴν ἡ φήμη τοῦ εἶχε προηγηθῇ αὐτοῦ εἰς τὴν Ἀγγέрснν, ἐπομένως οὐδεὶς συνήνεσε νὰ τον ἀκολουθήσῃ.

Πρὸ τῆς θύρας τοῦ δουκικοῦ μεγάρου, ὁ Βουσύ συνήντησεν εἰλικρινές, ἔντιμον καὶ φιλομειδὲς πρόσωπον, τὸ ὅποιον ἐνόμιζεν οἰδοῦν καὶ λεύγας μακρὰν αὐτοῦ.

— 'Α! εἶπε μετὰ ζωηροτάτης ἐκφράσεως χαρᾶς, σὺ εἶσαι, Ρεμῆ!

— Ναί, ἐξοχώτατε.

— Ἐμελλον νὰ σοι γράψω νὰ ἔλθῃς.

— Πραγματικῶς;

— Λόγον τιμῆς.

— Ὅστε ἔπραξα ἐξαίρετα, ἐνῶ ἐφοβούμην μήπως μ' ἐπιπλήξῃτε.

— Διατί;

— Διότι ἦλθον ἀνευ τῆς ὑμετέρας ἀδείας. Πλὴν εἶχον μάθει, ὅτι ὁ ἐξοχώτατος δούξ δ' Ἀνζιού ἀπέδρασε τοῦ Λούβρου καὶ ὅτι ἀνεχώρησε διὰ τὴν ἐπαρχίαν του, ἀνεμνήσθην ὅτι ἐμένατε εἰς τὰ περίχωρα τῆς Ἀγγέрснς καὶ ἐσκέφθην, ὅτι θὰ εἴχωμεν ἐμφύλιον πόλεμον, ἐπομένως πολλοὺς ξιφισμοὺς καὶ τρυπήματα εἰς τὸ δέρμα τοῦ πλησίον μου, ἐπειδὴ δ' ἀγαπῶ τὸν πλησίον μου ὡς ἐμαυτὸν καὶ πλεονέμαυτοῦ, ἔσπευσα καὶ ἦλθον.

— Ἐπραξας καλῶς, Ρεμῆ, σοὶ δίδω τὸν λόγον μου, ὅτι ἡσθάνομην τὴν ἑλλειψίν σου.

— Πῶς ἔχει ἡ Γερτρούδη, ἐξοχώτατε;

— Ὁ εὐπατρίδης ἐμειδίασε.

— Σοὶ ὑπόσχομαι νὰ αἰτήσω περὶ αὐ-

τῆς πληροφορίας παρὰ τῆς Ἀρτέμιδος, ἅμα ὡς ἴδω αὐτήν.

— Καὶ ἐγώ, κατ' ἀνταπόδοσιν, ἅμα ὡς τὴν ἴδω, θέλω αἰτήσῃς πληροφορίας περὶ τῆς δεσποίνης Μυνσορώ.

— Εἶσαι ἀξιόλογος σύντροφός· καὶ πῶς μ' εὖρες;

— Μεγάλη δυσκολία! ἡρώτησα ποῦ ἦτο τὸ δουκικόν μέγαρον καὶ περιέμεινα ὅμως πρὸ τῆς θύρας αὐτοῦ, ἀφοῦ ὠδήγησα τὸν ἵππον μου εἰς τὰ ἵπποστάσια τοῦ πρίγκηπος, ὅπου ἀνεγνώρισα τὸν ὑμέτερον ἵππον.

— Ναί, ὁ πρίγκηψ ἐφόνευσε τὸν ἰδικόν του καὶ τῷ ἐδάνεισα τὸν Ρολάνδον, τὸν ὅποιον ἐκράτησε, διότι δὲν εἶχεν ἕτερον ἵππον.

— Σὲς ἀναγνωρίζω ἐκ ταύτης τῆς πράξεώς σου· ὑμεῖς εἰσθε πρίγκηψ καὶ ἐκεῖνος θεράπων.

— Μὴ σπεύδῃς νὰ με θέτῃς τόσον ὑψηλόν, Ρεμῆ, διότι θὰ ἴδεις ποῦ κατοικεῖ ὁ ἐξοχώτατός σου.

Ταῦτα δὲ λέγων, ὁ Βουσύ ὠδήγησε τὸν Ὄδουῖνον εἰς τὴν ἐπὶ τῶν τειχῶν κατοικίαν του.

— Ἰδοὺ τὸ μέγαρόν μου, εἶπε· τοποθετήθητι ὅπου θέλεις καὶ ὡς δύνασαι.

— Δὲν εἶναι δύσκολον, διότι δὲν ἔχω ἀνάγκην μεγάλου χώρου· ἄλλως, δύναμαι νὰ κοιμηθῶ καὶ ὀρθίος, διότι εἰμαι πολὺ κουρασμένος.

Οἱ δύο φίλοι, διότι ὁ Βουσύ ἐθεώρει τὸν Ὄδουῖνον μάλλον φίλον ἢ θεράποντα, ἀπεχωρίσθησαν, καὶ ὁ Βουσύ, κατηνυχαισθεμένος ὅτι εὐρίσκετο μετὰ τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τοῦ Ρεμῆ, ἐκοιμήθη ἀδιαλείπτως μέχρι τῆς πρωῒας.

Ὁ Βουσύ ἀφυπνίσθη ἐνωρίς καὶ ἔδραμεν εἰς τὸ μέγαρον, παραγγείλας νὰ στείλωσιν ἐκεῖ τὸν Ρεμῆ.

Ἐπεθύμει μεγάλως νὰ κατοπτρεύσῃ τὰ πρῶτα χαρμῆματα τῆς Αὐτοῦ Ὑψηλότητος, ὅπως, εἰ δυνατόν, κατανοήσῃ τὰς σκέψεις του ἐν τοῖς συνήθως σημαντικωτάτοις μορφασμοῖς τοῦ ἀφυπνιζομένου.

Ὁ δούξ ἀφυπνίσθη, ἀλλὰ θὰ ἔλεγε τις, ὅτι, ὡς ὁ ἀδελφός του Ἑρρίκος, ἔφερε προσωπεῖον πρὶν ἢ κοιμηθῇ, ἐπομένως ὁ Βουσύ οὐδὲν ἠδυνήθη ν' ἀντιληφθῇ.

Ὁ Βουσύ εἶχεν ἐτοιμάσει κατάλογον τῶν δεομένων γενέσθαι.

Κατὰ πρῶτον, ἐκδρομὴ ἐκτὸς τῶν τειχῶν τῆς πόλεως πρὸς εξέτασιν τῆς καταστάσεως τῶν ὀχυρωμάτων.

Ἐπιθεώρησις τῶν κατοίκων καὶ τῶν ὀπλων αὐτῶν.

Ἐπίσκεψις εἰς τὸ ὀπλοστάσιον καὶ παραγγελία παντός εἶδους πολεμοφοδίων.

Λεπτομερὲς εξέτασις τῶν φόρων τῆς ἐπαρχίας, ὅπως ἐπιβλήθῃ εἰς τοὺς ἀγαθοὺς καὶ πιστοὺς ὑπηκόους τοῦ πρίγκηπος μικρὸς συμπληρωτικὸς φόρος, χρησιμεύων εἰς τὴν ἐσωτερικὴν διακόσμησιν τῶν χρηματοκιβωτίων του.

Ἐπὶ τέλους, ἀλληλογραφία.

Ὁ κόμης, οὕτως ἐφωδιασμένος κατὰ τῶν ἐνδεχομένων πονηρῶν σκέψεων τοῦ δουκὸς, εἶδεν αὐτὸν ἀνοίξαντα τοὺς ὀ-

φθαλμούς, ἀλλ' οὐδὲν ἡδυνήθη ν' ἀναγνώσῃ ἐν αὐτοῖς, ὡς εἶπομεν.

— 'Α! ᾧ! εἶπεν ὁ δούξ, ἤλθεσ ἤδη!

— Ναί, ἐξοχώτατε· δὲν ἡδυνήθη νὰ κοιμηθῶ, διότι τὰ συμφέροντα τῆς Ὑμετέρας Ὑψηλότητος ἐβασάνιζον τὸ πνεῦμά μου δι' ὅλην τῆς νυκτός. Τί θὰ πρᾶξωμεν σήμερον; Ἐὰν ἐθηρεύωμεν, εἶπεν ὁ Βουσύ, προσθεῖς καθ' ἑαυτὸν, ὅτι δὲν εἶχε σκεφθῇ πρότερον ταύτην τὴν ἐνασχόλησιν.

— Πῶς! εἶπεν ὁ δούξ· ἀξιοῖς, ὅτι δι' ὅλης τῆς νυκτός ἐσκέπτεσο περὶ τῶν συμφερόντων μου, ὡς συμπέρασμα δὲ τῆς ἀγρυπνίας καὶ τῆς σκέψεώς σου μοι προτείνεις νὰ θηρεύσωμεν. Τί εἶναι αὐτά;

— Ἐχετε δίκαιον· ἄλλως οὔτε ἔχομεν κύνες.

— Οὔτε ἀρχικυνηγόν, εἶπεν ὁ πρίγκηψ.

— 'Α! ἡ θήρα θὰ ᾔτο εὐαρεστοτέρα ἀνευ αὐτοῦ.

— Ἐγὼ δὲν εἶμαι ὡς σύ, ἀλλ' αἰσθάνομαι τὴν ἔλλειψίν του.

Ὁ δούξ εἶπε ταύτην τὴν φράσιν μετὰ παραδόξου ὕφους, τὸ ὅποιον ὁ Βουσύ παρετήρησε καὶ εἶπεν:

— Ὁ ἀξιόλογος αὐτὸς ἄνθρωπος, ὁ φίλος σας, φαίνεται ὅτι δὲν σας ἀπελευθέρωσεν αὐτός.

Ὁ δούξ ἐμειδιάσεν.

— Ἐχει καλῶς, εἶπεν ὁ Βουσύ, γνωρίζω αὐτὸ τὸ μειδιάμα· εἶναι τὸ κακὸν φυλάχθητι, Μονσορώ.

— Εἶσαι λοιπὸν ὠργισμένος κατ' αὐτοῦ; ἠρώτησεν ὁ πρίγκηψ.

— Διατί νὰ εἶμαι ὠργισμένος;

— Διότι εἶναι φίλος μου.

— 'Απ' ἐναντίας, τὸν λυποῦμαι.

— Δῆλα δὴ;

— Διότι, ὅσῳ ὑψηλότερον ἀναβιβάσῃτε αὐτόν, τόσῳ μᾶλλον ἐπικίνδυνος θέλει εἶναι ἡ πτώσις του, ὅταν πέσῃ.

— Βλέπω, ὅτι εὐρίσκεσαι εἰς καλὴν διάθεσιν.

— Ἐγώ;

— Ναί, διότι, μόνον ὁσάκις εἶσαι εἰς καλὴν διάθεσιν, μοι λέγεις τοιαῦτα πράγματα. Ἀδιαφόρον, ἐξηκολούθησεν ὁ δούξ, ὑποστηρίζω τὸν λόγον μου, ὅτι ὁ Μονσορώ θὰ ᾔτο ἡμῖν ὠφέλιμος εἰς ταῦτα τὰ μέρη.

— Διατί;

— Διότι ἔχει ἀκίνητα κτήματα εἰς τὰ περὶχωρα.

— Αὐτός;

— Αὐτὸς ἢ ἡ σύζυγός του.

Ὁ Βουσύ ἐδῆξε τὰ χεῖλη του, διότι ὁ δούξ ἔφερεν αὖθις τὸν λόγον ἐπὶ τοῦ θέματος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου μετὰ τοσαύτης δυσχερείας ἀπεμάκρυνεν αὐτόν τὴν προτερίαν.

— 'Α! πιστεύετε; εἶπεν.

— Ἀναμφιβόλως· τὸ Μεριδόρ κεῖται εἰς ἀπόστασιν τριῶν λευγῶν ἀπὸ τῆς Ἀγυγέρσης· δὲν το ἤξευρες σύ, ὅστις ἔφερες πρὸς με τὸν γέροντα βρόνον;

Ὁ Βουσύ ἐνόησεν, ὅτι ἔδει νὰ μὴ ἀφήσῃ ν' ἀποστομωθῇ.

— Τὸν ἔφερον πρὸς ὑμᾶς, διότι με ἤρπασεν ἀπὸ τοῦ μανδύου, ἤμην δ' ἡναγκασμένος

νὰ φέρω αὐτόν, ἐκτός ἐὰν ᾔθελον ν' ἀφήσω τὸ ἡμισυ τοῦ μανδύου μου εἰς χεῖράς του, ὡς ἔπραξεν ὁ ἅγιος Μαρτίνος... Ἄλλως, ἡ προστασία μου κατ' οὐδὲν τὸν ὠφέλησεν.

— Ἀκουσον, εἶπεν ὁ δούξ, κατ' ἐσκέφθην.

— Διαβόλε! εἶπεν ὁ Βουσύ, ὅστις ἐδυσπίστει πάντοτε εἰς τὰς σκέψεις τοῦ δουκός.

— Ναί... ὁ Μονσορώ ἐκέρδισεν ἐναντίον σου τὸ πρῶτον παιγνίδιον, ἀλλ' ἐγὼ θέλω νὰ σοι δώσω τὸ δεύτερον.

— Τί ἐννοεῖτε, πρίγκηψ μου;

— Τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀπλοῦν. Μὲ γνωρίζεις, Βουσύ;

— Ἐχω ταύτην τὴν ἀτυχίαν, πρίγκηψ μου.

— Πιστεύεις, ὅτι εἶμαι ἀνὴρ, δυνάμενος ν' ἀνεχθῶ προσγενομένην μοι προσβολὴν καὶ νὰ τὴν ἀφήσω ἀτιμώρητον;

— Κατὰ τὰς περιστάσεις.

Ὁ δούξ ἐμειδιάσε πονηρότερον ἢ πρότερον καὶ ἐδῆξε τὰ χεῖλη του, κινῶν τὴν κεφαλὴν.

— Ἄς ἴδωμεν, ἐξηγήθητε, ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Βουσύ.

— Λοιπὸν! ὁ ἀρχικυνηγὸς μοι ἔκλεψε νεάνιδα, τῆς ὁποίας ἡρώμην, ὅπως καταστήσῃ αὐτὴν σύζυγόν του· θέλω ν' ἀπαγάγω καὶ ἐγὼ τὴν σύζυγόν του, ὅπως καταστήσῃ αὐτὴν ἐρωμένην μου.

Ὁ Βουσύ προσεπαθῆσε νὰ μειδιάσῃ, ἀλλ' ἐφ' ὅσον ἂν ἐπεθύμει νὰ το ἐπιτύχῃ, δὲν κατάρθωσεν ἢ νὰ μωράσῃ.

— Ν' ἀπαγάγῃτε τὴν σύζυγον τοῦ κυρίου δὲ Μονσορώ! ὑπετραύλισεν.

— Οὐδὲν τούτου εὐχερέστερον, νομίζω, εἶπεν ὁ δούξ· ἡ γυνὴ ἐπέστρεψεν εἰς τὰ κτήματά της, ὡς δὲ μ' εἶπες, ἀπεχθάνεται τὸν σύζυγόν της· δύναμαι, λοιπὸν, νὰ πιστεύσω, ἀνευ πολλῆς ματαιοφροσύνης, ὅτι θέλει προτιμῆσαι ἐμὲ ἀντὶ τοῦ Μονσορώ, ἀφοῦ μάλιστα ὑπόσχομαι αὐτῇ... ὅ,τι θέλω τῇ ὑποσχεθῇ.

— Καὶ τί θέλετε τῇ ὑποσχεθῇ, ἐξοχώτατε;

— Ν' ἀπαλλάξω αὐτὴν τοῦ συζύγου της.

Παρ' ὀλίγον ἀνέκραξεν ὁ Βουσύ, διατί δὲν το ἐπράξατε ἔκτοτε;

Πλὴν ἔσχε τὸ θάρρος νὰ κατισχύσῃ ἐαυτοῦ.

— Θὰ ἐπράττετε τὴν ὠραίαν ταύτην πράξιν; εἶπε.

— Θὰ το ἴδεις. Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, θέλω μεταβῆ νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ Μεριδόρ.

— Θὰ τολμήσητε;

— Διατί ὄχι;

— Θέλετε ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ γέροντος βρόνον, τὸν ὅποιον ἐγκατελείψατε, ἀφοῦ μοι ὑποσχεθήτε;...

— Ἐχω ἑτοιμον ἀξιόλογον πρόφασιν.

— Ποῦ διάβολο ἀνευρίσκετε τὰς προφάσεις;

— Αἱ! θὰ τῷ εἶπω, ὅτι δὲν διέρρηξα τὸν γάμον, διότι ὁ Μονσορώ, ὅστις ἐγίνωσκεν ὅτι ᾔτο ἐκ τῶν σημαντικωτέρων πρακτόρων τῆς Ἐρώσεως καὶ ὅτι ἐγὼ ἤμην ὁ ἀρχηγὸς αὐτῆς, με ἠπειλῆσε νὰ πωλήσῃ ἀμφοτέρους ἡμᾶς εἰς τὸν βασιλέα.

— 'Α! ᾧ!... εἶναι ἐφεύρεσις τῆς Ὑμετέρας Ὑψηλότητος;

— Ὅχι καθ' ὁλοκληρίαν, ὀφείλω νὰ το ὁμολογήσω, ἀπεκρίθη ὁ δούξ.

— Τότε ἐννοῶ, εἶπεν ὁ Βουσύ.

— Ἐννοεῖς; εἶπεν ὁ δούξ, πλανώμενος ὡς πρὸς τὴν ἐννοίαν τῆς ἀπαντήσεως τοῦ εὐπκτρίδου του.

— Ναί.

— Θὰ τον κάμω νὰ πιστεύῃ, ὅτι, νυμφεύων τὴν θυγατέρα του, ἔσωσα τὴν ζωὴν αὐτοῦ, ἀπειλούμενην.

— Εἶναι ἀξιόλογον, εἶπεν ὁ Βουσύ.

— Δὲν ἔχει οὕτως; Ἄλλ' ἰδὲ ἀπὸ τὸ παραθύρον τί καιρὸς εἶναι;

— Διατί;

— Ἰδέ.

— Ἰδοῦ, βλέπω καὶ ἀναγκάζομαι νὰ ὁμολογήσω, ὅτι εἶναι εὐδία.

— Λοιπὸν, παράγγειλον νὰ ἐτοιμάσωσι τοὺς ἵππους καὶ ἄς ὑπάγωμεν νὰ ἴδωμεν πῶς ἔχει ὁ ἀγαθὸς γέρον Μεριδόρ.

— Παραχρῆμα, ἐξοχώτατε;

— Ὁ Βουσύ, ὅστις ἐπαίξε τὸ κωμικὸν πρόσωπον τοῦ ἐν ἀμνηχανίᾳ Μασκαρίλλου, προσποιούμενος ὅτι ἀπῆρχετο, ἐπορεύθη μέχρι τῆς θύρας καὶ ἐπέστρεψε.

— Συγγνώμην, ἐξοχώτατε, ἀλλὰ πόσους ἵππους διατάσσετε;

— Τέσσαρας, πέντε, ὅσους ἂν θελήσῃς.

— Ἐὰν ἀφήσητε εἰς ἐμὲ τὴν περὶ τούτου φροντίδα, ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Βουσύ, θὰ παραγγεῖλω ἑκατόν.

— Καλὰ, ἐκατόν! εἶπεν ἐκπληκτος ὁ πρίγκηψ, τί θέλωμεν τόσοι;

— Ὅπως ἔχωμεν τοῦλάχιστον εἰκοσι πέντε, περὶ τῶν ὁποίων νὰ εἶμαι βέβαιος, ἐν περιπτώσει προσβολῆς.

Ὁ δούξ ἀνεσκίρτησεν.

— Ἐν περιπτώσει προσβολῆς; εἶπε.

— Ναί, ἤκουσα νὰ λέγωσιν, ἐξηκολούθησεν ὁ Βουσύ, ὅτι εἰς ταύτην τὴν χώραν ὑπάρχουσι πολλὰ δάση, δὲν θὰ ᾔτο δ' οὐδόλως σπάνιον νὰ ἐμπέσωμεν εἰς ἐνέδραν.

— 'Α! ᾧ! εἶπεν ὁ δούξ, τὸ πιστεύεις;

— Ὁ ἐξοχώτατος γινώσκει, ὅτι τὸ πραγματικὸν θάρρος δὲν ἀποκλείει τὴν σύνεσιν.

Ὁ δούξ ἐγένετο σκεπτικὸς.

— Θὰ διατάξω νὰ ἐτοιμασθῶσιν ἑκατὸν πενήνκοντα, εἶπεν ὁ Βουσύ.

Διηυθύνθη δ' ἐκ νέου πρὸς τὴν θύραν.

— Μίαν στιγμὴν, εἶπεν ὁ πρίγκηψ.

— Τί τρέχει, ἐξοχώτατε;

— Πιστεύεις, ὅτι εἶμαι ἀσφαλὴς εἰς τὴν Ἀγγέρσην, Βουσύ;

— Ἡ πόλις δὲν εἶναι ὀχυρά, πλὴν, ὑπερασπιζομένη καλῶς...

— Ναί, καλῶς ὑπερασπιζομένη, πλὴν δύναται νὰ ὑπερασπισθῇ καὶ κακῶς· ὅσῳ ἂν εἶσαι ἀνδρεῖος, εἰς ἐν μόνον μέρος θὰ εἶσαι.

— Πιθανόν.

— Ἐάν, λοιπὸν, δὲν εἶμαι ἀσφαλὴς εἰς τὴν πόλιν, βεβχίως δὲ δὲν εἶμαι, ἀφοῦ ὁ Βουσύ ἀμφιβάλλῃ...

— Δὲν εἶπον, ὅτι ἀμφεβάλλον, ἐξοχώτατε.

— Καλὰ, καλὰ· ἀφοῦ δὲν εἶμαι ἀσφα-

λῆς πρέπει νὰ τεθῶ πάραυτα ἐν ἀσφαλείᾳ.

— Οἱ λόγοι σου εἶναι χρυσοῦ, ἐξοχώτατε.

— Λοιπόν, θὰ ἐπισκεφθῶ τὸν πύργον καὶ θὰ ὀχυρωθῶ ἐν αὐτῷ.

— Ἐχετε δίκαιον, ἐξοχώτατε· ἡ ἰσχυρὰ ὀχύρωσις εἶναι ἀριστον μέτρον, ὑπετραύλισεν ὁ Βουσύ, ὅστις, μὴ αἰσθανόμενος ποτὲ φόβον, ἐστερεῖτο συνετῶν λόγων.

— Ἐπειτα, μοὶ ἔρχεται καὶ ἄλλη ιδέα, Βουσύ.

— Ἡ πρώτη εἶναι γόνιμος, ἐξοχώτατε.

— Θὰ φέρω ἐνταῦθα τοὺς Μεριδόρ.

— Ἐξοχώτατε, αἱ σκέψεις ὑμῶν σήμερον εἶναι ἀκριβεῖς καὶ ὀρθόταται. . . Ἐγέρθητε καὶ ἄς ἐπισκεφθῶμεν τὸν πύργον.

Ὁ πρίγκηψ ἐκάλεσε τοὺς θεράποντας καὶ ὁ Βουσύ, ἐπωφεληθεὶς τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἐξῆλθεν εἰς τὸν θαλάμον, ὅπου εὔρε τὸν Ὠδουῖνον, τὸν ὁποῖον ἀκριβῶς ἀνεζήτησε.

Ἐφερὲν αὐτὸν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ δουκός, ἔγραψε βραχυτάτην ἐπιστολὴν, ἐσχημάτισε μικρὰν ἀνθοδέσμην ἐκ τοῦ παρακειμένου κήπου, ἐνέθεσε τὴν ἐπιστολὴν μετὰ τῶν στελεχῶν τῶν ἀνθῶν, μετέβη εἰς τὸ ἵπποστάσιον, ἔδωκε τὴν ἀνθοδέσμην εἰς τὴν χεῖρα τοῦ Ὠδουῖνου καὶ τὸν προσεκάλεσε νὰ ἱππεύσῃ ἐπὶ τοῦ Ρολάνδου.

Εἶτα δέ, ὀδηγήσας αὐτὸν ἐκτὸς τῆς πόλεως, ὡς ὁ Ἀμὰν ὠδήγει τὸν Μαρδοχαῖον, τῷ ἔδειξε στενὴν τινα διόδον.

— Ἄφες τὸν Ρολάνδον, τῷ εἶπε, ν' ἀκολουθήσῃ ταύτην τὴν διόδον εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁποίας ὑπάρχει δάσος καὶ ἐντὸς αὐτοῦ περιτεταγισμένος κήπος· ὑπεράνω τοῦ τείχους, καὶ εἰς τὸ μέρος θέλει σταματήσει ὁ Ρολάνδος, ρίψιν τὴν ἀνθοδέσμην.

Ἡ ἐν τῇ ἀνθοδέσμῃ ἐπιστολὴ περιεῖχε τὰ ἐπόμενα: «Ὁ περιμενόμενος δὲν ἔρχεται, διότι ἦλθεν ὁ μὴ περιμενόμενος εἴπερ ποτε ἀπειλητικώτερος, διότι ἔρᾳται πάντοτε. Λάβετε, διὰ τῶν χειλέων καὶ τῆς καρδίας, ὅτι εἶναι ἀόρατον ἐπὶ τούτου τοῦ χάρτου.»

Ὁ Βουσύ ἀφῆκε τὸν χαλινὸν τοῦ Ρολάνδου, ὁ ὁποῖος ἀπῆλθε δρομαῖος πρὸς τὸ Μεριδόρ.

Εἶτα ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δουκικὸν μέγαρον καὶ εὔρε τὸν πρίγκηπα ἐνδεδυμένον.

Ὁ Ρεμῆ, ἀφικόμενος ἐντὸς βραχέος εἰς τὸ ὑποδεχθῆν μέρος, ἔριψε τὴν ἀνθοδέσμην, μικρὰ δὲ κραυγὴ ἐκείθεν τοῦ τείχους, ἀνήγγειλεν αὐτῷ, ὅτι περιῆλθεν εἰς τὴν διέυθυνσίν της.

Μετὰ τοῦτο, ὁ Ρεμῆ ἀνεχώρησε καὶ μετὰ τεσσαράκοντα λεπτὰ τῆς ὥρας ὁ Ρολάνδος εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὸ ἵπποστάσιον.

Ὁ Βουσύ ἐπεσκέπτετο τὸν πύργον μετὰ τοῦ πρίγκηπος, ἔρθασε δ' αὐτὸν ἐκεῖ ὁ Ρεμῆ, ἐνῷ ἐξήταζεν ὑπόγειόν τι.

— Λοιπόν, ἠρώτησεν ὁ Βουσύ, τί εἶδες; τί ἤκουσας; τί ἔπραξας;

— Ἐν τείχῳ, μίαν φωνήν, ἑπτὰ λεύγας, ἀπήντησεν ὁ Ρεμῆ μετ' ἀξιοζήλου λακωνισμοῦ.

ΝΕ'

Ὁ δούξ κατάρθωσε ν' ἀπασχολήσῃ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν τὸν δούκα μὲ τὰς πολεμικὰς προπαρασκευάς, ὥστε, ἐπὶ δύο ἡμέρας, δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ μεταβῇ εἰς τὸ Μεριδόρ, οὐδὲ νὰ καλέσῃ τὸν βαρόνον εἰς τὴν Ἀγγέρσην.

Ἐνίοτε ὁ δούξ ἐπανήρχετο εἰς τὰς περὶ ἐπισκέψεως ιδέας του, ἀλλὰ πάραυτα ὁ Βουσύ προσεποιεῖτο τὸν ἀπασχολημένον, ἐξήταζε τὰ μουσκέτα, διέταττε νὰ ἐπισάξωσι τοὺς πολεμικοὺς ἵππους, νὰ κυλίσωσι τὰ τηλεβόλα, νὰ ἐξετάσωσι τοὺς ὑποστάτας αὐτῶν, ὡς ἐὰν προῦκειτο ἡ κατὰ κτησιν πέμπτης ἡπείρου.

Ταῦτα δὲ βλέπων ὁ Ρεμῆ κατεγίνετο εἰς τὴν κατασκευὴν μοτοῦ, εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν χειρουργικῶν ἐργαλείων του καὶ εἰς τὰς σκευασίας ἀλοιφῶν, ὡς ἐὰν προῦκειτο περὶ τῆς θεραπείας ὀλοκλήρου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Τότε ὁ δούξ ὑπεχώρει πρὸ τοῦ μεγέθους τῶν προπαρασκευῶν.

Εἶναι εὐνόητον, ὅτι, ἐκ διαλειμμάτων, ὁ Βουσύ, ὑπὸ τὴν πρόφασιν τῆς ἐξετάσεως τῶν ἐξωτερικῶν ὀχυρωματικῶν ἔργων, ἱππεύε τὸν Ρολάνδον καὶ ἐντὸς τεσσαράκοντα λεπτῶν ἀφικνεῖτο πρὸ τινος τείχους, τὸ ὁποῖον τόσῳ εὐκολώτερον ἐκάστοτε διεσκέλιζεν, ὅσῳ, ἀνὰ πᾶσαν ἀνάβασίν του, κατέρριπτε τινα λίθον αὐτοῦ.

— Ἐκέδισα δύο ἡμέρας, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Βουσύ, θὰ εἶμαι δὲ δυστυχέστατος, ἐὰν μὴ συμβῇ εἰς ἐμὲ μικρόν τι εὐτύχημα ἐντὸς ἐτέρων δύο ἡμερῶν.

Ὁ Βουσύ δὲν ἔσφαλλεν, ἐλπίζων εἰς τὴν ἀγαθὴν τύχην του.

Περὶ τὴν ἐσπέραν τῆς τρίτης ἡμέρας, ἐνῷ εἰσῆγετο εἰς τὴν πόλιν μεγάλη σιτοπομπία, προῦτον εἰσφορᾶς, ἐπιβληθείσης ὑπὸ τοῦ δουκὸς ἐπὶ τῶν ἀγαθῶν καὶ πιστῶν Ἀνδεγαυῶν καὶ ὁ δούξ δ' Ἀνζιού, ὅπως φανῇ ἀγαθὸς πρίγκηψ, ἐδοκίμαζε τὸν μέλανα ἄρτον τῶν στρατιωτῶν καὶ ἐσχίζε, διὰ τῶν ὀδόντων του, τὰς ἀλατιμένους ἀρίγγας καὶ τὸν ξηρὸν ὀνίσκον, ἠκούσθη μέγας θόρυβος εἰς τινα τῶν πυλῶν τῆς πόλεως.

Ὁ δούξ ἠτήσατο πληροφορίας περὶ τοῦ θορύβου, ἀλλ' οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ τῷ δώσῃ τοιαύτας.

Διενέμοντο ἐκεῖ κτυπήματα κοντακίων λογγῶν καὶ κοπᾶντων μουσκέτων εἰς τὸ ἔνεκα περιέργου θαύματος συνελθόν πληθὸς τῶν πολιτῶν.

Ἀνὴρ, ἔφιππος ἐπὶ λευκοῦ καὶ καθύργου ἐκ τοῦ ἰδρώτος ἵππου, εἶχεν ἐμφανισθῇ πρὸ τοῦ προχώματος τῆς πύλης τῶν Παρισίων.

Ὁ Βουσύ, ἐπόμενος τῷ ὑπ' αὐτοῦ καθιερωθέντι συστήματι τῆς ἐκφοβίσεως, εἶχεν ἐπιτύχει νὰ διορισθῇ γενικὸς ἀρχηγὸς τῆς Ἀνδεγαυίας καὶ φρούραχος πάντων τῶν φρουρίων καὶ εἶχεν ἐπιβάλῃ αὐστηροτάτην πειθαρχίαν, ἰδίως δ' εἰς τὴν Ἀγγέρσην. Οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ τῆς πόλεως ἀνευ συνθήματος καὶ οὐδεὶς ἠδύ-

νατο νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτὴν ἀνευ συνθήματος ἢ ἐγγάφου προσκλήσεως.

Ἡ πειθαρχία ἐσκόπευε νὰ παρεμποδίσῃ, ὅπως ὁ δούξ ἀποστείλῃ τινὰ πρὸς τὴν Ἀρτέμιδα ἀνευ τῆς γνώσεώς του ἢ εἰσέλθῃ ἢ Ἀρτεμὶς εἰς τὴν πόλιν ἀνευ προειδοποιήσεώς του.

Ἰσως ταῦτα φανῶσιν ὑπερβολικά, ἀλλὰ, μετὰ πεντήκοντα ἔτη, ὁ Βούκιγκχαμ ἔπραττε πολλὰ μείζονας τρέλλας, χάριν Ἀννης τῆς Αὐστριακῆς.

Ἐπεται συνέχεια.

Διμλ.

Η ΚΡΗΝΗ ΤΟΥ ΜΠΑΞΕ-ΣΑΡΑΪ

Διήγημα τοῦ ἐθνικοῦ τῆς Ῥωσσίας ποιητοῦ

ΑΛΕΞ. ΠΟΥΣΚΙΝ.

Ὁ Γιρένης κάθηται μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους εἰς τὸ ἔδαφος· ἡ ἐξ ἡλέκτρου καπνοσύριγγα καπνίζει ἐν τῷ στόματί του. Ἡρεμία ἐν τῷ παλατίῳ βασιλεύει· οἱ ταπεινοὶ αὐλικοὶ σιωπηλοὶ πλημυροῦσι περὶ τὸν ἀπειλητικὸν γάνη. Πάντες μετὰ σεβασμίας προσοχῆς ἀνακαλύπτουσιν ἐπὶ τοῦ συνωφρωμένου ἐκείνου μετώπου σημεῖα λύσεως καὶ θλίψεως. Ὁ μονάρχης ἀγέρωχος νεύει τῇ δεξιᾷ ἀνυπομόνης καὶ πάντες ἀποσύρονται μετὰ σεβασμοῦ.

Μόνος ἐν τῷ δωματίῳ του ἀναπνέει ἐλευθερώτερον, καὶ οἱ τῆς καρδίας του παλμοὶ μετὰ μείζονος ἐνεργείας ἀντανακλῶνται ἐπὶ τοῦ μετώπου του. Οὕτως ὁ κυματῶδης κρύσταλλος κόλπου παράγει πιστῶς τὴν εἰκόνα τῶν θυελλωδῶν νεφῶν. Τί ἄρᾳ γε ἀνακυκλᾷ ἡ ὑπερήφανος ψυχὴ ἐκείνη; Ποῖον σχέδιον ἀπορροφᾷ τὴν σκέψιν τοῦ Γιρένη; Μὴ θέλει νὰ κινήσῃ πρὸς τοὺς Ῥώσους πόλεμον, νὰ ἐπιθέσῃ τῇ Πολωνίᾳ νόμους; Μὴ τὸν καταδιωρόσκει διψα αἱματηρᾶς ἐκδικήσεως; Μὴ ἀνακαλύπτει ἐν τῷ στρατῷ συνωμοσίαν; Μὴ τέλος τὸν ἀνησυχεῖ τὸ μῖσος τῶν λαῶν του, αἱ ἐπιβουλαὶ τοῦ πανούργου Γενουησίου;

Οὐχί· ἤδη εἶναι ἐμπλεως στρατιωτικῆς δόξης. Ἡ ἀνθρωποκτόνος χεὶρ του ἀναπαύεται ἀπὸ τῶν πολεμικῶν μόχθων, καὶ τὸ πάθος τῶν μαχῶν δὲν φλογίζει πλέον τὴν διάνοιάν του.

Μὴ ἀνεκάλυψε προδοσίαν ἐν τῷ χαρεμίῳ του, καὶ τις ὀδάλισκῃ, ἐν δουλείᾳ καὶ μακάθῳ τραφεῖσα, παρέδωκε τὴν καρδίαν πρὸς γκιγκοῦρ τινα;

Οὐχί· αἱ περιδεεῖς γυναῖκες τοῦ Γιρένη δὲν τολμῶσιν οὔτε νὰ σκεφθῶσιν οὔτε ν' ἀποφασίσωσι· καίπερ δὲ κατατροχόμεναι ὑπὸ ζοφεράς θλίψεως, δὲν συλλαμβάνουσιν ιδέαν προδοσίας. Κεκλεισμέναι ἐν εἰρηῇ, ὑπὸ ἀγρύπνων καὶ ἀνηλεῶν φρουρουμένην φυλάκων, λάμπουσιν ἐκεῖ ἐν φιληδόνῳ ἡσυχίᾳ, ὥσπερ ἄνθη ὑπὸ τὰς ὑέλους θερμοκηπίου.

Δι' αὐτὰς αἱ ἡμέραι, οἱ μῆνες, τὰ ἔτη φεύγουσιν ἐν ἀλλεπαλλήλῃ μονοτονίᾳ, καὶ μεθ' ἑαυτῶν ἄγουσι βαθμηδὸν νεότητα καὶ